

Ten tísnivý pocit, kdy neprožíváme naději a radost nepřichází jen ve chvíli setkání se smrtí. Někteří lidé pocit beznaděje, smutku i nesvobody znají velmi dobře téměř celý svůj život. Týká se to těch, kteří si musí zvykat na své tělesné omezení, jehož se nezbaví a „klopýtají“ v životě přes nejednu překážku. Můžeme slyšet o lidech, kteří žijí na území, kde se dlouhodobě bojuje nebo jsou pronásledováni. Pocit, kdy nevidíme naději, neprožíváme radost či svobodu, mívají v některých chvílích všichni i my. Příběhy, které si můžeme číst v Evangelii podle Jana, mohou naději zas vrátit. Ježíš chodil na různá místa a tam ukazoval svou moc, aby mnozí uvěřili a měli naději a radost. Jan tyto příběhy nazývá znamením. Znamením, že Pán Ježíš Kristus vrátil svého přítele Lazara do života, nám ukazuje obrovskou cenu života. Nemyslí se na život, který bychom si představovali jen jako časové období mezi narozením a smrtí. Ježíš nevrátil Lazara do života jen proto, aby pokračoval dále v přerušném časovém období, kterému my lidé říkáme život. Hned v úvodu vyprávění je napsáno: „Ježíš Martu, její sestru i Lazara miloval.“ A stejně to vyjadřují i lidé kolem Lazarova hrobu, když přichází Ježíš. Každý to cítí, jen ne vždy umí nalézt ta správná slova – život, to je skutečnost, čas, kdy potřebujeme vědět, že nás má někdo rád, že nás miluje. A úplně stejně tak platí, že život je naplněn, když někoho máme rádi, někoho milujeme. V Bibli a hlavně v evangeliích se to popisuje slovem – někoho oslavit, být oslaven. Poselství Pána Ježíše Krista je dokonce takové, že takový plný, pravý, oslavený Život může mít úplně každý. V příběhu o uzdravení muže, který byl slepý od narození, Pán Ježíš Kristus označuje jeho život za znamení pro všechny, aby byl oslaven Kristus. Tím pak byl oslaven i život slepého člověka, vždyť on poznal, že ho Ježíš miluje a on se naučil milovat Ježíše. A dnes jsem četl před kázáním, že Ježíš říká svým učedníkům: "Ta nemoc není k smrti, ale k slávě Boží, aby Syn Boží byl skrze ni oslaven." Není to tak, že by nemoc byla dobrá. Naopak každá nemoc i beznaděj, smutek, nesvoboda, to vše je zlé. Ježíš zlý není. Ale do každé nemoci, do každého omezení i do takového toho běžného života může proudit láska a může z něj i vytékat láska. Všechna ta znamení včetně oživení Lazara jsou zapsána a vyprávějí se po staletí, abychom si byli jistí tím, že je právě toto možné, že je možné žít plný život se vším všudy – s nadějí, radostí, svobodou a hlavně s láskou. Není to však snadné, podobně jako věřit tomu, že Ježíš vzkřísil Lazara po čtyřech dnech v hrobě.

Vyprávění, jak Ježíš přichází probudit Lazara, zavolat ho zpět do života, proto chce také zdůraznit, jaká má být naše víra. Víra se někdy omezuje na zapamatování si několika pouček, dogmat, přikázání. To je také důležité. Každý si pak musí přijít na svou odpověď, zda mu taková víra pomáhá žít, milovat a být milován. Lazarova sestra, která uměla věrně vyznat, že právě on, Ježíš, je Mesiáš a ti, kdo v něho věří, budou všichni na konci věku vzkříšeni, pak před samotným konkrétním činem, těsně před Ježíšovým znamením, si to představuje jinak než Ježíš. Je to pro ni příliš náročné. Ježíš víru v té chvíli popisuje těmito slovy: „Neřekl jsem ti, že uvidíš slávu Boží, budeš-li věřit?“ Ježíš tam hovořil o víře, která umožňuje porozumět událostem v našem životě – všem těm nemocem, postižením, nesnázím, smutkům, také i úspěchům a radosti. Víra vůbec umožňuje vidět význam a důležitost života. My jej pak můžeme naplnit láskou k lidem i k sobě. To, neumíme sami, ale Bůh skrze Krista Ježíše v evangeliích nám pomáhá jako Lazarovi.

Pán Ježíš Kristus vítězí nad lidskou nedůvěrou, beznadějí. Vítězí proto, aby mnozí uvěřili, že On je ten mocný na nebi i na zemi. Ježíš není jen Bůh ve smyslu duchovní bytosti, ve smyslu duchovního poznání, které nás má očistit a přitáhnout do nebe, do duchovního světa. Ježíš volá. Volá na nás jako na Lazara. Ježíš volá každého

člověka. Ježíš přichází i dnes a volá k životu. Věřme tomu v nemoci i jako zdraví.
Amen.